



Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1906.

Leto VII.

## V noči Vernih duš.

Ko Vernih duš tiha priplava k nam noč,  
oblački se z neba spustijo,  
na rožnih oblačkih pa duše sedé,  
in v dom zapuščeni hitijo.

Kjer mrtva je žalost počivala prej,  
zdaj radosti polno je, sreče;  
glej, tukaj in tamkaj . . . po domu povsod  
nam dušica draga šepeče.

Nocoj so nam sanje prelepe zares,  
saj z dušico k nam so prispele,  
na rožicah božjih tam sredi neba  
v srebrnih so čašah vzcvetele. —

Pa Mimica, sestrice naša, odšla  
v nebesa je v mrzli jeseni,  
a letos gotovo z oblačkom prišla  
na domek bo naš zapuščeni.

Oj, punčka otožna že čaka na njo,  
gradiči že čakajo beli —  
da pride le skoro nam tiha že noč,  
pa bomo spet srčno veseli.

In s sestrico bomo prečuli vso noč  
in sladko se bomo smejali,  
a v jutru na rožnem oblačku mi vsi  
v nebesa se bomo peljali.

*Josip Vandot.*

